

בעזה"ש"ת

קונטרס

א פרייליכער איד

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור אריינצוברענגען
אין אונז די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם
לעבן בשלום.

פארגעלערנט דורך

פּבּוּד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש וי"ע

פרשת האינו תשע"ג

געבויעט אויף די ווערשער פון הייליגן רבין, אדוני מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערשער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמענעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אנדערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסיד'י ברוסלב - נוא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פארק

1011 41 Street
Brooklyn NY 11219
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

צו הערך דו
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגדאו

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

ג'רפסע"י

קרן הדפסה
היכל הקודש

181 Huschke Rd.
Liberty, NY 12747

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

א פֿרייליכער איד

א.

דער אַרײַ הקדוש זאָגט (עײַן פֿרי עץ חיים שער יום
הכּפּוּרִים, פֿרק א; וּבְשַׁעַר חַג הַסּוּפּוֹת, פֿרק א): דִּי פִיר טֶעג פּוֹן
יּוֹם כִּיפּוּר בִּיז סוּפּוֹת אִיז קַעגֶן דִּי פִיר אוֹתִיּוֹת פּוֹן שָׁם
הַנִּי״ה. וועגן דעם דאַרף מען אַין דִּי פִיר טֶעג זײַן
׳נאַר פֿריילעך׳ (שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַרֵב, סוף סימֵן תּרַכ״ד), און
נִישַׁט ווײַזן קײן שׁוּם עֶצְבוֹת, ווײַל דער
אַײַבער־שְׁטער האט אונז מוּחַל גֶענוּען אויף אַלע
עֲבִירוֹת, און פֿאַר נײַע עֲבִירוֹת חַס וְשָׁלוֹם, אִיז נִישַׁט
דא קײן צײַט, אַזױ ווי חו״ל זאָגן (וּיְקַרָּא רַבָּה ל, ז):
אויפֿן פֿסוק (וּיְקַרָּא כג, מ): וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן
וְכוּ׳, אַז דִּי פִיר טֶעג צוּוײַשן יּוֹם כִּפּוּר און סוּפּוֹת,

א פֿרייליכער איד

זענען אידן פארנומען און פארזאגט, מיט מאכן די סופה, און קויפן די ד' מינים וכו', אזוי אז מען האט נישטאמאל קיין צייט צו זינדיגן. בפרט אין אזא יאר וואס מיר האבן נאך אין די פיר טעג א שבת אינמיטן אויף, איז דאך דאס א מוראדיגע שמחה, ווייל נישט נאר אז מען האט נישט קיין צייט צו זינדיגן, נאר מען האט נאך די שמחה פון שבת קודש אויף.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן יז): שבת דארף מען זיין זייער פריילעך. און מען דארף טוען אלעס וואס מען קען נאר, כדי צו זיין נאר פרייליך אין שבת. דער מדרש זאגט (תנחומא בראשית סוף סימן ג): 'כבוד שבת עדיף ממאלף תעניות', א מענטש וואס איז זיך מתענג אין שבת, איז אזוי ווי ער וואלט געפאסט טויזענט תעניותים. אויף זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נז): דאס עסן פון שבת איז 'פולו אלקות', נאר געטליכקייט. דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט פאר אונזערע לייט (חיי מוהר"ן סימן לב): דער באשעפער זאגט אונז (שמות טז, כה): 'קינדערלעך עסט, עס איז שבת היינט!'

א פֿרייליכער איד

און דאס איז שוין אויף שווער מקיים צו זיין. אזוינדיג
 מען זעהט ווי שווער עס קומט אן צו עסן די דריי
 סעודות, בפרט איז מען מזלזל אין 'ש'לש סעודות'.
 חז"ל זאגן (שבת קי"ז ע"ב): א מענטש זאל עסן דריי
 סעודות שבת קודש. און דער זוהר הקדוש זאגט (יתרו
 דף פ"ח ע"א): אז דער וואס פארפעלט איין סעודה, פון
 די דריי סעודות, איז א סימן אז עס פעלט אים אמונה.
 וועגן דעם וואויל איז דעם וואס איז שטענדיג
 פרייליך שבת, און עסט די דריי סעודות שבת מיט א
 מורא'דיגע שמחה.

ב.

דער הייליגער רבי טייטשט אויס (לקוטי מוהר"ן חלק
 א' סימן כ"ב): דעם פסוק (ירמיהו נ, כ): ביום ההוא יבקש
 עון ישראל ואיננו, עס וועט קומען א צייט, וואס מען
 וועט נאכזוכן נאך די עבירות פון אידן, און מען וועט
 נישט טרעפן, ווייל אלע אידן וועלן טוען 'תשובה
 מאהבה', ממילא וועט אלעס איבערגעדרייט ווערן
 פאר זכותים און מצוות, און עס וועט נישט בלייבן
 גארנישט פון די עבירות.

דאס זעהט מען אויף ביי די סופה, ווייל דער עיקר פון די סופה איז דאך די סכך, וואס דאס ווערט געמאכט פון: 'פסלת גרן ויקב' (סופה יב ע"א), זאגן צדיקים (בני יששכר, תשרי, מאמר י, אות כב): דאס קומט צו ווייזן אז פון אלע אונזערע עבירות, וואס דאס איז די 'פסלת' - אפפאל, וואס מיר האבן געטוען, ווערט יעצט - נאך יום כפור וואס מיר האבן תשובה געטוען - מצוות, און מען נוצט עס אין די סופה פאר סכך.

דער זוהר הקדוש (פרשת ויחי דף רכא ע"א; תקוני זהר דף כט ע"א): רופט אן די ד' מינים 'מאנא קרבא', די געווער פון א איד. אז יעדער איד וואס האלט אין זיינע הענט די ד' מינים, האט ער געווער אין זיינע הענט, וואס דאס איז א סימן אז ער האט געווינען. פֿרעגט אויף דעם דער הייליגער רבי נתן (לקוטי הלכות, ברכת הראיה ופרטיות, ה, יט): דער סדר איז דאך ביי א מלחמה, אז נאכדעם וואס מען האט שוין באזיגט און געווינען, דעמאלטס הייבט מען די פֿענער, און מען פֿיפט מיט טראמפֿייטערס, אבער אז מען האלט נאך די געווער, איז א סימן אז מען האלט נאך אינמיטן די

מלחמה? ! נאר ענטפערט ער: ברוחניות, ווילאנג א איד געט נישט אויף, און ער האלט נאך די געווער, און איז מקיים די מצות ד' מינים, איז ער שוין א געווינער און ער באזיגט דעם סמ"ך מ"ם.

דער הייליגער ראפשיצער רב זי"ע האט געזאגט: מיט דעם וואס מען האלט די ד' מינים אין די הענט, האלט מען פביכול דעם אייבערשטן אין די הענט, ווייל די ד' מינים איז אקעגן דעם שם הנו"ה (בית יוסף סימן תרנ"א בשם הרקאנט"י, הובא בטורי זהב סימן תרנ"ד, סעיף קטן י"ד): וועגן דעם איז דעמאלטס א מורא דיגער עת רצון, אויסצובעטן וואס מען וויל (ועיין לקוטי הלכות, שם). דער הייליגער רבי האט אמאל געהאלטן א מצה אין די האנט, און איז געווארן מורא דיג פארפלאמט און זיך אנגערופן: 'אז מען האלט 'מצה' אין האנט, האלט מען 'גאט' אין האנט'. ווייל עסן מצה איז דאך א מצוה, און דאס איז דעם באשעפער'ס רצון, קומט אויס אז 'אין האלט דעם באשעפער'. די זעלבע זאך ווען מען האלט די ד' מינים, וואס דאס איז דעם אייבערשטן'ס רצון, האלט מען דעם באשעפער אין

די הָעֲנֵט (עײן זוהר הקדוש פֿרשׂת וַיְחִי, ךַּף רכ ע"ב). דָּאס זעלבע איז אויף ביי אַלע אַנדערע מַצּוּת, ווי לְמִשָּׁל: צִיצִית, תְּפִילִין, דאַרף מען זײַ מוֹרָא'דיג פֿרייען ווען מען טוט די מַצּוּה, ווייל מען טוט דעמאלטס דעם אייבערשטן'ס רַצוֹן, וואס דאס איז דער גרעסטער שְׂמֵחָה! נאָר דער סמ"ך מ"ם צופֿרעכט אזוי שְׂטאַרק אַ מענטש, און ער ברענגט אים אַרײַן אין אַזאַ יאָוש, אַז ער כאַפֿט נישט דאס גרויסקייט און חֲשִׁיבוֹת פון יעדע מַצּוּה.

דער הייליגער רַבִּי זאַגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן כ"ד): עס איז גרינגער צו קומען פון אַ לֵב נִשְׁבָּר' צו 'עצבות', ווי צו קומען פון 'שְׂמֵחָה' צו 'הוללות'. דאס הייסט, אַז אַ מענטש האט מוֹרָא זײַ צו פֿרייען, ווייל ער וועט קומען נאָכדעם צו הוללות, לערנט אונז אָפֿער דער הייליגער רַבִּי אויס, אַז מען דאַרף מער מוֹרָא האָבן מען זאל נישט אַרײַנפֿאַלן אין קײַן עַצְבוֹת, ווייל דער עיקר דאַרף אַ איד זעהן, צו זײַן שְׂטענדיג פֿרייליך, און זײַ מְחִיָּה זײַן מיט יעדע גוטע נקודה וואס ער האט, בִּפְרֵט מיט דעם וואס ער איז

געבוירן געווארן א איד ברוך השם, וואס מיט דעם אליין דארף מען זיך זייער מחזק זיין, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן י').

דער הייליגער רבי נתן איז מסביר (לקוטי הלכות הלכות הודאה הלכה ו'): דאס וואס דער הייליגער רבי שרייבט (לקוטי מוהר"ן חלק א סימן א): דער 'יצר הרע' איז זיך מתלבש במצוות. אז דאס גייט ארויף אויף דעם וואס דער סמ"ך מ"ם קומט צו א מענטש, און רעדט אים צו, צו האבן א לב נשבר! און איז אים מסביר: דאס איז אין הימל מורא דיג חשוב וכו' און אז דו וועסט זיין צופיל פרייליך, וועסטו נאך קומען צו הוללות; אבער דורכדעם ברענגט ער אים נאכדעם צו עצבות, וואס דאס איז נאך ערגער פון אלעם.

דער הייליגער רבי ר' ברוך פון מעזיבוז זי"ע [וואס ווי באוואוסט האט ער געהאט א ניצוץ נשמה פון שלמה המלך, און ער פלעגט זייער אסאך רעדן פון שלמה המלך, ווי אויך ווען ער פלעגט זאגן שיר השירים ערב שבת איז דאס געווען מיט א אויסנאם מורא דיגע פלאם] האט אמאל פארציילט: שלמה

המלך האט אמאל אין חודש אלול געטראפן דעם סמ"ך מ"ם זייער צוטראגן, האט ער אים געפרעגט: פארנוואס ביזטו אזוי צוטראגן?! זאגט ער אים: איך ארבעט א גאנץ יאר אריינצוכאפן מענטשן מיט אלע שמוץ וכו' רחמנא לצלן, און ווען עס קומט חודש אלול, הייבן אידן אן תשובה צו טוען, און ווער רעדט נאך ווען עס קומט ראש השנה, און מען בלאזט שופר, מאכט מען מיר טוב, און מען צומישט מיר, אויב איז דאס נישט גענוג, קומט נאכדעם יום הקדוש, וואס דעמאלטס הרגעט מען מיר אינגאנצן, און זיי זענען נאכנישט פארטיג מיט דעם, נאר ווען עס קומט סוכות צושטעכן זיי מיר, און איך טו גארנישט אויף מיט זיי, זאל איך נאך זיין פריילעך?!

איין יאר טרעפט שלמה המלך דעם סמ"ך מ"ם פריילעך און אויפגעלייגט, פֿרעגט ער אים: פארנוואס ביזטו אזוי פֿריילעך?! פאר יאר האסטו דיך באקלאגט אז מען שטעקט אריין אין דיר?! ענטפערט אים דער סמ"ך מ"ם: איך האב מיך געטראפן א עצה; איך האב געמאכט א לאך, אין די

שיף אין וואס מען האט געברענגט די אַתרוגים, און
עס איז געווארן פיל מיט וואסער, און אלע אַתרוגים
זענען חרוב געווארן, און עס איז נישטא כמעט צו
באקומען קיין אַתרוגים!

נאך סופות זעהט שלמה המלך, אז ער איז שוין
ווייטער טרויעריג, פֿרעגט ער אים: פֿארנואס ביזטו
שוין ווייטער טרויעריג? האסט דאך אַנגעמאכט אַ
גוטן שפיצל? ! זאגט ער אים: עס איז געבליבן צוויי
דריי אַתרוגים, וואס אידן האבן באצאלט פֿאר דעם
שווערע געלטער, און אלע אידן האבן זיך געריסן
מקנים צו זיין די מצוה, און געשטאנען אין לאנגע
רייעס, און איינער האט מזכה געווען דעם אַנדערן
כדי מקנים צו זיין די מצוה פון ד' מינים, אויב אזוי
וואס האב איך אויפגעטוען מיט מיין גאנצע
שפיצל? !

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן קכה): אידן
זענען אַ מבין אויף אַ מצוה, און אז מען זעהט, אז
פונקט אויף אַ אַתרוג לאַזן זיך אידן קאסטן אזויפיל
געלט, ווייזט דאס אויף די מורא דיגער חשיבות פון

דער מצוה. וועגן דעם דארף זיך א מענטש מורא'דיג פֿרייען מיט יעדע מצוה, בפרט מיטן אַתרוג און לולב, ווייל מיט דעם דערשטיקן מיר דעם סמ"ך מ"ם אינגאנצן.

ג.

דער אַר"י הקדוש זאגט (פֿרי עץ חיים שער חג הסוכות, פרק ג-ד): די פֿיר טעג דארף מען געבן אסאך צדקה, בפרט ערב סוכות; און דער אַר"י הקדוש אליין, פֿלעגט געבן זייער אסאך צדקה ערב סוכות, אזוי ווייט אז ער האט געהאלטן דעם בייטל אפען, און יעדער ארימאן וואס איז געקומען נאך צדקה האט ער אים געזאגט: נעמט וויפֿיל איר ווילט!

דארף מען פֿארשטיין וואס איז דער גרויסער ענין פון געבן צדקה דווקא אין די פֿיר טעג? נאר אין די תפילות פון די הייליגע טעג זאגן מיר: 'לך ה' הצדקה'; 'ללובש צדקות ביום דין', וכו', אז דער אייבערשטער טוט צדקה מיט יעדן איד, און ער שרייבט אים אן א גוט יאר, דערפאר יעצט ווען מיר

גייען ארויס פונעם יום הדין, ווייזן מיר פארן אייבערשטן אז מיר זענען מכיר טובה, פאר די אלע חסדים און גוטס וואס דער אייבערשטער האט אונז אנגעשריבן, און מיר גייען אויף אויף דעם וועג, און מיר זענען ממשיך צו געבן אסאך צדקה, וואס פון די אלע צדקות וואס א איד טוט, מאכט דער אייבערשטער דערפון א מלבוש, וואס מיט דעם קען זיך דער מענטש ארומנעמען.

מען דארף וויסן אז 'צדקה' איז א 'מצוה' פונקט אזוי ווי לייגן תפילין און גיין מיט ציצית; דאס איז א מצוה עשה, וואס האט נאך אן עקסטערע פח, אז דאס איז מקרב די גאולה (בבא בתרא דף י' ע"א). און דאס ראטעוועט דעם מענטש פון טויט (שם), אזוי ווי דער פסוק זאגט (משלי י' ב): וצדקה תציל ממות. מיט דעם אלעם קען דורכגיין א וואך, א חודש און אפילו א יאר, און א מענטש געט נישט קיין צדקה, מיטן אויסרייד אז ער האט נישט. זאגט אבער דער הייליגער רבי נתן (לקוטי הלכות, תרומות ומעשרות, הלכה ג'): אז אסאך מאל פון 'ריבוי אור', טוט א מענטש

א פֿרײליכער איד

גאַרנישט; דאס הייסט ווייל אַ מענטש וויל טוען זייער אַסאך, טוט ער נאכדעם גאַרנישט. און ער כאפט אויף אן די מצוה פון צדקה; אז ווען אַ מענטש זאל וויסן, דאס חשיבות פון געבן איין פרוטה פאר צדקה, וואלט ער שטענדיג געגעבן צדקה.

[דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן סימן קמא): ווער עס וועט קומען צו מיין קבר, און געבן פאר מינעט וועגן א פרוטה פאר צדקה, און זאגן די צעהן קאפיטלעך תהלים [תיקון הכללי], וועל איך מיך לייגן אויף דער לענג און אויף דער ברייט אים צו העלפן, און איך וועל אים ארויס שלעפן פון שאול תחתית; זעהט מען אז דער הייליגער רבי האט נאר געבעטן איין פענ"י, כאטשיג דער הייליגער רבי וואלט געקענט בעטן מער, אכצען דאלער (18), וכו', און יעדער וואלט זיכער געגעבן וויפיל מען זאל אים בעטן, ווייל וואס טוט נישט אַ מענטש אז מען זאל אים ארויסנעמען פון גיהנום.]

עס ווערט געפסק'נט אין שלחן ערוך (אורח חיים סימן צ"ב, סעיף י'): מען זאל געבן צדקה פארן דאווענען,

און דער אַר"י הקדוש זאגט (שער הפונות תפלת השחר, דף י"ח): ווען מען זאגט ביים דאווענען: 'זאתה מושל בכל', זאל מען געבן צדקה. פאר מען זאגט תיקון הכללי געט מען אויף א פרוטה. עס שטייט אין זוהר הקדוש (תרומה דף קנג ע"ב): אז א מענטש רופט א גאסט צום עסן, און אז א מענטש בענטשט מיט א שמחה, גייט ארויס א כרוז (יחזקאל מא, כב): 'זה השלחן אשר לפני ה'. אבער אזוי עס איז נישט מעגליך שטענדיג צו רופן אן אורח, זאל מען כאטש לייגן עפעס צדקה אינעם פושקע, אויף געט א פרוי צדקה פאר ליכט צינדן, און אזוי ביי יעדער געלעגנהייט.

נאר די סבה פארנוואס א מענטש געט נישט צדקה איז, ווייל ער טראכט: איך בין דאך פיל מיט עבירות, און פדי איך זאל זוכה זיין מקיים צו זיין די מצוה פון צדקה, דארף איך דאך געבן גרויסע געלטער, און דאס האט ער נישט, ממילא געט ער גארנישט, און ער איז נישט מקיים די מצוה פון צדקה. דער רמב"ם זאגט (פרק ז מהלכות מתנות עניים, הלכה ה): און אזוי ווערט אויף גע'פסק'נט אין שלחן ערוך (יורה דעה סימן רמ"ח

א פֿרײליכער איד

סעיף א): אַפֿילו אַן אַרײַמאן איז מחויב צו געבן צדקה יעדן טאג. און עס שטייט נישט קיין שיעור, ווייל וויפיל מען געט נאר האט מען א מצוה, די גמרא זאגט (בבא בתרא דף ט ע"ב): 'פרוטה פרוטה מצטרפת', די אלע פרוטות שטעלן זיך צאם צו א גרויסע סכום. און ווען א מענטש גייט אַוועק פון דער וועלט, גייט אים פאראויס די צדקה וואס ער האט געגעבן, און עס קומט אים גוט צונײַך, אזויווי עס שטייט אין פסוק (ישעיה נח, ח): 'וְהָלַךְ לְפָנַי צְדָקָה'. און ווען א מענטש זאל וויסן וואס ער קען אויפטוען מיט די פאר פרוטות, און וואסערע הצלחה דאס וועט אים ברענגען נאך זיין פטירה, וואלט ער געגעבן יעדן טאג צדקה, נאר דעמאלטס איז שוין צו שפעט.

און אזוי איז מיט יעדע זאך, ווען א מענטש זאל וויסן ווי חשוב עס איז יעדעס ווארט תורה וואס ער לערנט, וואלט ער גענומען א חומש און געלערנט צוויי דריי פסוקים, און אפילו נאר איין פסוק, אזוי ווי חז"ל זאגן (תנא דבי אליהו זוטא, סוף פרק ב): ווען א מענטש זאגט נאר דעם פסוק (בראשית לו, כב): 'וְאַחֲוֹת

א פֿרייליכער איד

יז

לױטן תּמנע' אַ גאַנצן טאָג, האָט ער אױף מְקיים
געװען די מצוה פון לימוד התורה, [דער טעם
פאַרװאָס חז"ל כאַפֿן אָן פּונקט 'דעם' פֿסוק, װייל
דער זוהר הקדוש (לך לך בך פ ע"ב): טייטשט דאָס
װאָרט 'לױט' אַ לשון פון 'קללה' (לטותא), און דאָס
װאָרט 'אַחות' איז אַ לשון פון באַהעפֿטן (בראשית רבה
לט, ג), און דאָס מיינט צו זאָגן: אַז װען עס קומט זיך
צו 'מחבר' זיין צו אַ 'קללה', 'תּמנע' זאַלסטו זיך
'מונע' זיין, אַזוי װי דער הייליגער רבי זאָגט (ספר
המדות אות קללה חלק ב סימן א): אַ מענטש װאָס איז
צוגעװאָוינט צו שְׁעֶלְטֵן קומט פון 'עולם התהו'; דאָס
הייסט זיין מֶחֱ איז פּוסט און ליידיג, און װייסט נישט
אַז עס דא אַ באַשעפֿער, װאָס פֿירט יעדע זאך. און -
פאַרקערט - אַ מענטש װאָס בענטשט שטענדיג, ער
קומט פון 'עולם התקון'; דאָס הייסט, ער לעבט מיטן
אייבערשטן, און ער װייסט אַז יעדע זאך װערט
געפֿירט דורעכן אייבערשטן.]

נאַר פאַרװאָס דען לערנט נישט אַ מענטש?! װייל
ער טראַכט: װאָס האָב איך פון איין פֿסוק, איך דאַרף

א פּרײליכער איד

דאָף לערנען גאנץ תנ"ך? ! מ׳מילא לערנט ער
 גארנישט, אבער אז ער ווייסט אז קען לערנען יעדן
 טאג אביסל, אזוי ווי חז"ל זאגן (במדבר רבה כא, טו):
 פארנוואס איז די תורה צוגעגליכן צו א תאנה-פייג?
 ווייל דאס איז די איינציגסטער בוים וואס די פירות
 ווערן געצייטיגט צוביסלעך דא אביסל, דארט
 אביסל; אזוי אויך, די תורה ווערט נישט געלערנט
 אין איין טאג, נאר היינט אביסל, מארגן אביסל, ביז
 מען האט דורכגעלערנט גאנץ תנ"ך.

די זעלבע זאך איז מיט משניות, פארנוואס לערנט
 נישט א מענטש משניות? ווייל ער טראכט: איך
 וואלט געדארפט ענדיגן גאנץ ששה סדרי משנה אין
 איין טאג! אבער אז א מענטש ווייסט אז מען בעהט
 נישט פון אים נאר וויפיל ער קען, כאפט ער ארויס
 איין משנה, נאך א משנה, און אזוי צוביסלעך לערנט
 ער איין פרק משניות און נאך א פרק, וואס דאס איז
 זיין פארמעגן, די זעלבע זאך איז מיט גמרא; הייב אן
 צו לערנען איין שטיקעלע גמרא, נאך א שטיקעלע,
 און אזוי צוביסלעך קומט מען אן מער און מער, און

א פרייליכער איד

ט

מען פאנגט אן צו שפירן דאס זיסקייט פון די תורה, בפרט אז א מענטש איז זוכה און ער לערנט א דף גמרא יעדן טאג, איז נישטא קיין בעסערע זאך פון דעם, און דאס איז זיין חיות.

דאס איז דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה מסביר (שם): וויבאלד א מענטש בלאזט אויף, ער וויל זייער אסאך, און דאס קען ער טאקע נישט יעצט, טוט ער גארנישט; אבער א מענטש דארף וויסן אז יעדע קלייניקייט איז זייער חשוב. דער הייליגער רבי ברענגט (ספורי מעשיות, מעשה א): נאכדעם וואס דער 'שני למלך' איז שוין געגאנגען יארן און יארן, צו זוכן די 'בת מלך', און ער איז שוין איבערגעגאנגען אלע מניעות, וואס מען האט אים אנוועק געשטופט, און מען האט אים שוין ענדליך אויסגעזאגט וואו עס געפונט זיך דער גאלדענער בארג מיטן פערלדיגן שלאס, האט ער געפרעגט: וואס איז דארט טייער? האט מען אים געענטפערט: דארטן איז אלעס טייער! האב איך דאס אמאל געטייטשט: אז דארט אין הימל איז יעדע זאך טייער.

דער הייליגער גר"א זי"ע איז נסתלק געווארן חול המועד סוכות, האלטענדיג אין די הענט די ד' מינים, ווייל ער האט זיך נישט געקענט אפשיידן פון דעם; [אין גמרא שטייט (סופה דף מ"א ע"ב): די אידן פון ירושלים, פון גרויס ליבשאפט צו די מצוה, האבן זיי געהאלטן די ד' מינים אין די הענט א גאנצן טאג, עס איז געווען צדיקים וואס די ד' מינים איז געלעגן אויפן טיש א גאנצן טאג, און פלעגן שטענדיג קוקן אויף דעם,]

דער הייליגער רבי הערשעלע זידיטשובער בעל עטרת צבי זי"ע, האט אמאל געטייטשט (היבא בספר אילה שלוחה פרשת תבוא; ישמח ישראל פרשת קדושים): דעם פסוק (דברים כח, 10): בבקר תאמר מי יתן ערב, ובערב תאמר מי יתן בקר - צופרי וועט ער זאגן הלואי זאל שוין זיין ביינאכט, ביינאכט וועט ער זאגן הלואי זאל שוין זיין צופרי; איז ער דאס מסביר: בבקר תאמר מי יתן ערב גייט ארויף, אויף ערב פסח אינדערפרי, נאכדעם וואס מען האט פארברענט דעם חמץ און מען קען שוין נישט עסן קיין שום סעודה

ביז ביינאכט, און מען קוקט ארויס ווען וועט שוין קומען ביינאכט, און מען וועט קענען טועם זיין די פזיתים מצה. און 'פערב תאמר מי יתן בקר' גייט ארויף אויף סוכות ביינאכט, אז מען קען זיך שוין נישט איינהאלטן, און מען ווארט נאר אז עס זאל שוין ווערן טאג, מען זאל קענען שאקלען מיט די ד' מינים. אזוי ווי עס ווערט דערציילט אויפן הייליגן בארדיטשובער רב זי"ע, אז ער האט געהאלטן דעם אַתרוג אַ גאַנצע נאכט, און נאר געווארט אז ער זאל שוין קענען שאקלען, און דאס דערציילט מען אויף אויף נאך צדיקים.

דער חתם סופר זי"ע זאגט (דרשות חת"ם סופר חלק א', דף נב): אויף דעם וואס די חז"ל זאגן (תנחומא אמור כב): אויף דעם פסוק (ויקרא כג, מ) 'ראשון לחשבון עוונות', סוכות הייבט זיך אן א נייע חשבון אויף די עבירות; אז יום הקדוש האט מען ארויף געלייגט אלע עוונות אויפן שעיר לעזאזל, און מען האט נישט געהאלטן קיין שום חשבון וויפיל עבירות מען האט, און אויב דאס איז א קלענערע עבירה אדער א גרעסערע

עבירה, ווייל ממילא גייט מען אלעס ארויף לייגן אויפן שעיר לעזאזל, ער זאל זיך אפטראגן דערמיט, און דער אייבערשטער וועט אלעס מוחל זיין, אבער יעצט ווען עס קומט דער הייליגער יום טוב סוכות און מען גייט זיך פרייען מיטן אייבערשטן און מיט די אלע מצוות, און די אלע עבירות גייען ווערן איבערגעדרייט אויף מצוות, נעמט מען אפיר די אלע עבירות מיט א פונקטליכן חשבון, פדי צו זעהן וויפיל זכותים מען האט. וועגן דעם פירט אויס דער פסוק: ושמחתם לפני ה' אלקיכם; מען זאל זיין אויסטערליש פריילעך.

דער הייליגער חתם סופר זי"ע האט מחבר געווען א גאנצע ספר (שירת משה), פון שירים אויף שבת און ימים טובים, וואס איז געשטעלט אויף קבלה; האט מען געפרעגט זיין זיהן הגאון הקדוש רבי שמעון סופר דער קראקא רב זי"ע, ווען האט ער דאס מחבר געווען? ווייל דער הייליגער חתם סופר איז שטענדיג געזעצן מיט תלמידים און געלערנט, אפילו יום הקדוש בינאכט, נאר איינמאל א יאר 'תשעה באב',

איז געווען א הפסק, האט ער געזאגט, אז ער האט דאס געפרעגט אמאל פונעם טאטן, און ער האט אים געזאגט: אז די פיר טעג צווישן יום הקדוש און סוכות, האט ער זיך נישט געקענט מצמצם זיין צו גארנישט, פון גרויס דביקות צום אייבערשטן, האט ער דעמאלטס מחבר געווען זיינע שירים.

זעהן מיר פון דעם דאס גרויסקייט פון די פיר טעג, וואס מיר דארפן זיך מוראדיג מחיה זיין, מיט דעם וואס מען קויפט די ד' מינים, און מען בויעט די סוכה, וואס דאס איז דער רצון פון באשעפער.

ד.

עס שטייט אין פסוק (דברים לב, א): האזינו השמים וּאֲדַבְרָה וְגו'. משה רבינו זאגט פאר די אידן: הערטס אויס וואס איך גיי ענק יעצט זאגן, איך נעם די הימל מיט די ערד פאר צוויי עדות, אז אויב וועט איר פאלגן דעם באשעפער, וועט זיין שפע, און אלע ברכות וועט קומען אויף ענק, אבער אויב וועט איר נישט פאלגן, דעמאלטס רחמנא לצלן, וועט זיך

אָנהייבן די אַלע שְׁווערע זאַכן, נאַר אַפּילו דעמאלטס,
זאַלט עטץ נישט ווערן צופּראַכן, נאַר וויסן: 'הצור
תּמִים פּעֵלוּ כִּי כָל דְּרָכָיו מִשְׁפָּט, אֵל אֱמוּנָה וְאִין עוֹל
צִדִּיק וְיֵשֶׁר הוּא, וְוַאס דער באַשעפּער טוט איז
ריכטיג, און עס דאַרף אזוי צו זיין.

זאַגט רש"י הקדוּשׁ אַ מוֹרָא'דיגער דיבור: מִשֶּׁה
הָאֵט געזאַגט: אִיךּ בֵּין נִישֵׁט מֵעַר ווי אַ 'בֶּשֶׁר וְדָם',
מאַרְגָן גיי אִיךּ אַוועק פון דער וועלט, און אויב וועלן
די אידן זאַגן: מיר געדענקן שוין נישט וואס משה
רבינו האט אונז געזאַגט, און זיי וועלן דאס
אַפלייקענען, וועגן דעם נעם אִיךּ פאַר עדות די הימל
מיט די ערד, וואס דאס בלייבט ווילאַנג דער
אייבערשטער וועט אָנהאַלטן די וועלט; דאס הייסט,
משה רבינו האט געוואלט אין אונז אריינברענגען,
מען זאל וויסן: עס וועט קומען איין טאג, וואס מען
וועט מוזן אַוועק גיין פון דער וועלט. אָבער רוב
מענטשן ווילן נישט הערן פון דעם, ווייל עס מאַכט
זיי מְרָה שְׁחוּרָה, אָבער דער אַמת איז אז דאס דאַרף
אריינגעבן אין אַ מענטש אַ מוֹרָא'דיגע שְׁמִחָה.

א פרייליכער איד

כה

דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה טייטשט
(לקוטי הלכות, הלכות פסח, ט): דאס וואס חז"ל פארציילן
(ברכות לא ע"א): עס איז געווען א חתונה, האבן די
חכמים געזאגט פאר רב המנונא זוטא: זינג אונז
עפעס א ניגון! האט ער געמאכט א ניגון: ווי לן
דמיתנן, ווי לן דמיתנן, ווי איז אונז, מיר גייען
שטארקן; פֿרעגט רבי נתן זכרוננו לברכה, דאס הייסט
א ניגון? איז ער דאס מסביר: אז א מענטש ווייסט,
אז מען איז דא אויף דער וועלט נאר אויף א קורצע
צייט, און וואסערע שמחה דאס איז אז מען קען נאך
דא אויף דעם נידעריגן וועלט, אריינכאפן אזויפיל
גוטס, ממילא ווען ער טראכט פון יום המיתה פריידט
ער זיך, מיט יעדע קליינע נקודה פון זיין אידישקייט.
אז ער גייט מיט ציצית, ער האט א בארד און פיאות,
מזוזה, ער קומט אין בית המדרש, ער זאגט אמן יהא-
שמייה-רבה מיט קדושה און ברכו, וואס די אלע זאכן
זענען דאך גרויסע פארמעגנס, און עס ווערט פון
דעם באשאפן מילי מיליאנען מלאכים, נאר דער
סמ"ך מ"ם פארבלענד זייער שטארק די אויגן פון א

א פֿרײליכער איד

מֶענטש, בִּפְרֵט אַז מֶען נִכְשֵׁל גֶעוואָרן מיט פֿגֶם
 הֶבְרִית רַחֲמָנָא לְצִלָּן, צוּמִישֵׁט דָּאס אַים דָּעם מַח, און
 עַר פֿאַלט אַרײַן אין עֲצָבוֹת, אָבֶער אַז אַ מֶענטש אַיז
 פֿרײלעך מיט זײַנע מַצּוֹת, פֿאַרְבֶּרענט עַר אַלע
 קְלִיפּוֹת וואס עַר האט בַּאשׂאפֿן דורך זײַנע עֲבִירוֹת
 (עײן לְקוּטִי מוֹהַר"ן חֵלֶק א סִימָן קס"ט; ז).

בִּפְרֵט יַעֲצֵט ווען עס קומט די יום טוב סופות וואס
 דער פֿסוק זאגט בִּפְרִירוֹשׁ (דברים טז, יד): 'וְשִׂמְחֶתָּ
 בַּחֲגֻדְךָ', דאַרפֿן מיר זײַ זײַער פֿרײען מיט דעם וואס
 מיר גײען אַרײַן אין די סופה. אזוי ווי צדיקים האבן
 גֶעזאַגט: סופה איז די אײנציגסטע מצוה וואס אַ
 מֶענטש גײט אײנגאַנצן אַרײַן אין דעם, מיט די
 שְׂטִיּוֹל. [כאַטשײג אין אַ מִקְוֵה, גײט דער מֶענטש
 אויף אײנגאַנצן אַרײַן, ביז עַר ווערט אײבערגעדעקט
 מיט וואסער, וואס דאס איז די טהרה, דאך אָבֶער אין
 מִקְוֵה דאַרף מֶען זײַ אויסטוען, אָבֶער אין די סופה
 גײט מֶען אַרײַן מיט די שְׂטִיּוֹל.] און ווען עַר קומט
 אַרײַן אין די סופה, איז עַר אײנגאַנצן אַרומגענומען
 מיטן אײבערשטן, ווייל סופות ווערט אָנגערופֿן (שמות

א פֿרייליכער איד

כז

כג, טז; לד, כב): 'חג האסיף', וואס דעמאלטס נעמט מען צאם און מען ברענגט אריין אלע גוטע נקודות וואס מען האט, אין די סופה, און מען פריידט זיך דערמיט, וואס דאס איז דער גרעסטער תענוג, וועגן דעם ווען מען זיצט אין די סופה שפירט מען אן אנדערן טעם, און בפרט אויב א מענטש איז זיך מתבודד, און ער רעדט צום אייבערשטן אין די סופה, שפירט ער זייער א גרויסער לעכטיגקייט.

אבער דעם לעכטיגקייט דארף מען אויף מיטנעמען אויף א גאנץ יאר, זיך שטענדיג צו דערמאנען אז מען איז ארומגענומען מיט אלקות, און אז דער באשעפער איז דא, און אויסער דעם אייבערשטן איז גארנישט פארהאנען, און ווען א מענטש לעבט מיט דעם, האט ער גאר אן אנדערן לעבן, און ער לעבט א גאנץ יאר אזוי ווי אין די סופה, דאס הייסט ער איז שטענדיג ארומגענומען מיטן אייבערשטן.

עס שטייט ביי שמואל הנביא (ברכות י ע"ב): 'פל מקום שהלך ביתו עמו', ווי ער איז געגאנגען איז

געווען זיין הויז מיט אים; דאס הייסט ער האט נישט
 געדארפט אַנקומען צו קיינעם, ווייל ער האט
 שטענדיג געלעבט מיטן אייבערשטן, און דאס איז די
 גרעסטע ברכה וואס עס קען נאר זיין פאר א מענטש,
 אז ער דארף נישט אַנקומען צו א צווייטן, אזוי ווי
 מיר זעהן ביי די תפלה (תפילות יום כיפור, מוסף): וואס
 דער פהן גדול האט געבעטן ווען ער איז אריין
 געגאנגען לפני ולפנים, אין קודש הקדשים, איין מאל
 א יאר, [וואס ער האט דעמאלטס געבעטן גאר א
 קורצע תפלה, ער זאל נישט דערשרעקן די אידן אויב
 ער וועט דארט זיין צו לאנג], האט ער געבעטן דריי
 זאכן, און איינס פון דעם: 'ושלא יצטרכו עמך בית
 ישראל זה לזה, וכו', אז אידן זאלן נישט דארפן
 צוקומען איינער צום אנדערן; ווייל די ערגסטער
 קללה וואס קען נאר זיין, איז דאס וואס א מענטש
 דארף אַנקומען צו א צווייטן, און דער הייליגער רבי
 זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ס"ו): אַנקומען צו א
 צווייטן מיינט נישט נאר אז איך דארף אַנקומען צו
 יענעם געלט, נאר אויב איך דארף האבן פֿבוד

אַ פֿרייליכער איד

כט

(עֵטְענְשָׂא"ן) פֿון יַעֲנֵעַם, און אַז אַנְדֵרְעַע זאַלן מאַכן
פֿון מיר אַן עֵסֶק, דאַס איז אויף אַ בייטערע קללָה.

און דאַס איז דער טעם פֿאַרן וואס מֶען זאָגט די
בִּרְכָּה: 'שְׁלֹא עֲשֵׂנִי אִשָּׁה', נישט חס ושלום
גרינגצושעצן אין אַ פֿרוי, אַז זי איז גאַרנישט ווערד,
פונקט פֿאַרקערט, אַ פֿרוי מאַכט אַסאַך אַ גרעסערע
בִּרְכָּה: 'שְׁעֲשֵׂנִי פֿרָצוֹנוֹ', זי געט זיך אינגאַנצן איבער
צום באַשעפֿער, אַז וואס ער האט געטוען מיט מיר,
בין איך צופֿרידן, אויב אזוי פֿאַרוואס זאָגט מֶען
טאַקע שְׁלֹא עֲשֵׂנִי אִשָּׁה? נאַר אַ פֿרוי איז אַ 'מִקְבֵּלֶת';
דאַס הייסט, אַ פֿרוי דאַרף מֶען זאל איר מְחֻזַּק זיין,
און קוקט שְׁטענדיג אַרויס אַז מֶען זאל איר זאָגן אַ
גוט וואָרט, און איר געבן אויפֿמערקזאַמקייט, וועגן
דעם מאַכן מיר 'די' בִּרְכָּה, פֿדי צו דאַנקען און לויבן
דעם אייבערשטן, אַז איך דאַרף נישט צוקומען צו אַ
צווייטנס עֵטְענְשָׂא"ן, אָבער אויב עס זאל זיין
פֿאַרקערט, אַ פֿרוי זאל אויף האַבן די שְׁטאַרקייט
(סעלף קאַנפֿידענט"ץ) אַז זי דאַרף נישט אַנקומען צו
אַ צווייטן, און אויב אַ מאַן דאַרף יאַ האַבן אַז זיין

ווייב זאל אים געבן עטענשא"ן, איז ער גארנישט
 בעסער פון א פרוי, און זי איז נישט ערגער פון א
 מאן.

ווייל דער שלימות צו וואס א איד דארף צוקומען
 איז, אז עס זאל אים נישט זיין קיין חילוק צו מען
 האט אים יא געגעבן כבוד, אדער נישט, וואס דאס
 קומט פון ווייניג שכל, אבער דאס איז די טבע פון א
 מענטש, אז ער דארף א גוט ווארט, סיי ווער עס
 ארבעט וויל הערן אז ער טוט א גוטן ארבעט, און
 אזוי יעדער מענטש וויל אז מען זאל אים געבן גוטע
 ווערטער, דאס איז דער מוראדיגע תפלה וואס דער
 כהן גדול האט געבעטן: 'וּשְׁלֵא יִצְטָרְכוּ עַמְךָ בֵּית
 יִשְׂרָאֵל זֶה לְזֶה', אז א מענטש זאל נישט דארפן
 אנקומען אז א צווייטער זאל אים געבן א
 קאמפלימענט און מחזק זיין, פארקערט, ער זאל
 משפיע זיין פאר אנדערע, ווייל יעדער איד האט דעם
 כח משפיע צו זיין אויף אנדערע, און דאס איז די
 גרעסטע ברכה.

עס שטייט פון צדיקים, אז דער זעלבער שם פון
 פרנסה - חת"ך, וואס קומט ארויס פון די סופי תיבות
 פון דעם פסוק (תהלים קמה, טז): פות'ח א'ת יד'ך, קומט
 אויף ארויס פון די סופי תיבות פון דעם פסוק (דברים
 טז, טו): וְהִי'ת א'ך שִׁמ'ח; ווייל אז דער מענטש איז
 פריילעך, האט ער ישוב הדעת, און אז מען האט
 ישוב הדעת, האט מען פרנסה, און אז א מענטש האט
 נישט קיין פרנסה, זאל ער זיך נישט שעמען, און גיין
 נאך צדקה, אזוי ווי עס ווערט געפסקנט אין שלחן
 ערוך (יורה דעה סימן רנ"ג), אזוי וועט ער כאטש מזכה
 זיין אנדערע אידן, דער פראבלעם איז, אז עס פאסט
 אים נישט צו גיין נאך צדקה. די וועלט זאגט: א
 מענטש שטארבט נישט פאר הונגער, נאר פאר
 גיאורת; מיט דעם האב איך געטייטשט דעם פסוק
 (תהלים כב, כז): 'יאכלו ענוים וישבעו', דער וואס איז א
 עניו זאל עסן, און ער וועט זאט ווערן; שטעלט זיך א
 שאלה, א בעל גאווה דארף נישט עסן און זאט
 ווערן? ! נאר א עניו איז שטענדיג זאט, ווייל ער גייט
 נאך צדקה, און אויב מען פּרעגט אים צו ער וויל

עפעס טרינקען, ענטפערט ער דעם אמת: יא! און אז מען פרעגט אים צו ער וויל זיך וואשן אויכעט, ענטפערט ער אויף: יא, פארנוואס נישט? ! אזוי ארום עסט ער א פיינע סעודה און בענטשט, און ער גייט ווייטער. אבער א בעל גאווה, פאסט אים נישט צו זאגן: איך בין דארשטעריג, אדער הונגעריג, ווייל קוים וואס ער קען בעטן צדקה, ממילא בלייבט ער הונגעריג.

דער הייליגער רבי איז מסביר (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רנ"א): דאס וואס דער פסוק זאגט (מלאכי ג, כ): 'שמש צדקה ומרפא', צדקה איז געגליכן צו די זון; ווי קומט איינס צום אנדערן? ! נאר פונקט ווי די זון האט אין זיך אינטרעסאנטע כוחות, א ווייסע זאך, מאכט דאס שווארץ. און פארקערט, א שווארצע זאך אז עס ליגט אויף די זון, ווערט דאס ווייס. א טריקענע זאך, ווי למשל א שטיקל וואקס, אז מען לייגט דאס אויף די זון ווערט דאס צולאזט. און פארקערט, פייכטע בלאטע מאכט דאס די זון הארט. די זעלבע זאך זעהט מען אויף ביי צדקה, עס איז דא

א מענטש וואס ער איז מלא שמחה ווען ער גייט נאך צדקה, ער מאכט זיך א חשבון: איך האב גארנישט געטוען, נאר אויסגעשטרעקט מיין האנט, און מען האט מיר אריין געלייגט געלט, ווידער איז דא א מענטש וואס ווערט רויט, אז ער דארף בעטן פון יענעם, און ער עסט זיך אויף. און ווידעראום איז דא א מענטש וואס איז ברוגז אז מען האט אים געגעבן אזא קליינעם סכום. אבער ווער עס האט אביסל שכל קען ער האבן פרנסה.

דער עיקר זאל מען זיך זייער אכטונג געבן פון חובות, וואס דאס איז א קללה, אזוי ווי דער פסוק זאגט (משלי כב, ז): עבד ל'ה לאיש מלוה, אז איינער בארגט, ווערט ער פשוט א קנעכט פארן מלוה; ווייל אז איינער איז שולדיג יענעם געלד, איז ער זייער איינגעצוימט, און וואו ער גייט האט ער שטענדיג מורא אז ער וועט טרעפן דער וואס האט אים געבארגט, און זיין לעבן איז נישט קיין לעבן.

דער פסוק זאגט (תהלים לו, כא): 'לוה רשע ולא ישלם'; אז מען איז שולדיג געלד, דארף מען

באצאלן, און נישט זיך ארויסדרייען מיט אלע מיני תירוצים, און ווערן יענעמס שונא, און שרייען אז יענער איז נאך דער גנב, ווייל אפילו אז מען האט נישט צו באצאלן, איז נישט קיין בושה צו זאגן: איך האב נישט יעצט, אבער איך וועל דיר מיטן אייבערשטנס הילף צופיסלעך באצאלן דעם גאנצן חוב. אבער זיך ארויסצודרייען, און לייקענען וכו', דאס איז א גרויסע בושה.

וועגן דעם אז א איד האט נישט קיין פרנסה, און ער האט חובות רחמנא לצלן, זאל ער בעטן דעם אייבערשטן, און דער אייבערשטער וועט אים אוודאי העלפן, אבער דאס דארף מען געדענקען: אז מען האט געבארגט דארף מען באצאלן.

דער אייבערשטער זאל העלפן, אז די שמחה פון דעם יום טוב, זאל משפיע זיין שפע פאר אלע אידישע קינדער, און מען זאל זוכה זיין מקבל זיין דעם יום טוב סוכות מיט א מורא'דיגע שמחה.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ג.ה.

איר קענט באקומען דעם שטארק

איפגעכאפטע ווענסליכע

קרית ברסלב

פרייליכע נייעס!

www.kerenhadfusa.org

פאר \$3.99

צו סובסקרייבן רופט יעצט אריין
אדער שיקט א טעקסט צו:

718.387.2691

SUBSCRIBE@KERENHADFUSA.ORG

תוכנידג און
ציענדיג

וואס איר וועט נישט
טרעפן אין ערגעץ

אדובה איבערצייגט
איך אליין